

היא זכתה בביקורות

נלהבות ולא זכתה

בחפיקים -

היא נאלצה

להתפרנס כמלצרית

- ובגיל 38 מתה

ממחלה ממארת

כ שאני מוכר עם אינסוף של חבי"דעים בקשר להלן. לכל אחד היא תהיה משהו אחר. מפני שהלן היתה אחת מאותן חסות נדירות שיש להם התכונה הבלתי-רגילה, היכולת להאזין לאחר, להיות מסוגלת להתעניין באופן כן ועמוק בבעיות של אנשים אחרים, מבלי להביא בחשבון את בעיותיה שלה באותו רגע. מסיבה זו היא תפסה מקום מיוחד בליבותיהם של כל אלו שאהבו אותה. כי לאהוב ולהכיר את הלן היה יותר להכיר את עצמך, להסייג כל טוב יותר אל תוכך.

הולכת עם אמה, להירשם לקורס לאחיות בבית-החולים ביילינסון, והיא בת 18. היא שאלה הראשונה ששואלת הלן בוועדה היקבלה היא אם יש חוג דרמטי בבית-הספר לאחיות. כשהיא נענית בשלילה, היא מודיעה לאמה שהחליטה שלא להיות אחות, ונרשמת תחת זאת לבית-הספר למישחק של הבימה.

והנה נזכרת חברתה הטובה, רחל דובסון בהלן, שמשתגעת לראות את השאנסונייר הצרפתי ז'אק ברל אך הפרוטה אינה מצויה בכיסה. מה עושה הלן? נכנסת אל מאחורי הקלעים, ואומרת שם לאחד הסדרנים, כי עיברית: "אני אשתו של ז'אק ברל". הסדרן מסדר לה, בלי בעיות, כורסה נוחה מאחרי הקלעים.

וסיפור נוסף: להלן היה במשך 11 שנים כלב ג'ינג'י זרוק בשם בוזבו. כל יושבי כסית הכירו את הכלב הזה, שהלך עם הלן לכל מקום. גאוה לוויין, רעייתו של המחזאי חנוך לוויין, מספרת שכשהיא היתה קוראת להלן מלמטה, היה בוזבו עונה לה שהיא לא בבית. רבקה, אחותה של הלן, מספרת מעשינוטים על הכלב, שלא אהב בשריעוף וגבינת קוטג', השחקנית מרים גבריאלי, גם היא ידידה קרובה של הלן, מספרת שהכלב נהג לערוך ביקורים אצל כל ידידיה של הלן, ולא היה מגיע הביתה לפני שהיה מבקר בכסית. הלן היתה אומרת לו: נו, בוזבו, מה יש לך להגיד לי על מה שהולך בעיר? והיתה מספרת שהכלב רכלן בצורה בלתי-רגילה.

בכל רגע נזכר מישוהו במשהו, והסיפורים מסופרים בחיך, בצחוק טוב. איזה ושיבעה! עורכים לבחורה הזאת! וההלן ווייט! כל שחקני התיאטרון בארץ היו בהלווייה שנערכה להלן בקריית-שאול. מי שהיה שם, מספר כי דממת-מות שררה במקום והאוויר כאילו עמד מנוע.

מותה של שחקנית

בכסית אספו החברים כסף, לקנות פרחים להלווייתה של הלן. הם קנו זר פרחים לבנים וכשנשאלו מדוע דווקא לבן, סיפרו כי פעם, לפני שנים רבות, ביקשה הלן שכשמתות יניחו זר של פרחים לבנים על קברה.

היא נהגה להתלוצץ על המוות עוד שנים רבות לפני שעלה בדעתה כי הוא עתיד להתדפק על דלתה בגיל כה צעיר.

אשתו רבקה, אחותה של הלן, ועם בנם רני בן השש, מתאספים מאז מותה של השחקנית בנייהמישפחה הירשבים שבעה, יחד עם חבריה הרבים. לילה-לילה הם יושבים סביב השולחן, ואל תוך הבוקר מעלים את זיכרה של האחות, החברה, השחקנית, שנפטרה בשבוע שעבר בגיל 38 לאחר מחלה ממושכת.

והסיפורים קולחים בשפע: הנה הלן

היתה כל-כך אנושית במלוא מובנה של המילה.

פול שטרן, עורך-דין במיקצועו וגיסה של השחקנית המנוחה הלן קופילוביץ', מתקשה להביע את רחשי-ליבו אחרי מותה הטראגי של אחת הדמויות המעניינות ביותר בישראל, תיאטרון הישראלי. פול העדיף להעלות את הדברים בשפת אמו, האנגלית. בדירתו שבצפון תל-אביב, שם הוא מתגורר עם

אני בטוח שהאיכות הזאת של הלן, היא שעזרה להפוך כל מחזה שבו הופיעה לסיפור של הצלחה, לא רק בגלל האיכות שלה כשחקנית טובה, אלא גם בגלל היתמיכה שנתנה לסובבים אותה, לאלה ש'עבדו איתה'.

ומשום כך היא תהיה חסרה כליכך לאלה שהכירו אותה. בגלל הכישרון שלה שחרג מגבול הכישרון התיאטרלי, בגלל

אומללה על הבמה הלן בדמותה של דודו, עלובת-החיים במחזה כן משתעשעת אמי המשוועת שהועלה בתאן הירושלמי (משמאל, עליוה רחון) היה זה התפקיד שגילה את הלן קופילוביץ' לקהל שותרי התיאטרון. בתום אחת ההצגות קם הקהל על רגליו וצעק: "הלן! הלן! למרות זאת לא קיבלה הלן תפקידים רבים בתיאטרון, נאלצה להתפרנס מעבודה כמלצרית

מאושרת בקיבוץ הלן קופילוביץ' (שנייה מימין, עם צמה) כפי ש' נראתה בגיל 18, כשהתחנכה בקיבוץ שדותיים. אחר-כך הלכה להירשם לבית-הספר לאחיות שלידי בית-החולים ביילינסון. כשהגיעה לשם עם אמה, שאלה אם יש במקום חוג דרמטי. כשנענתה שאין - הודיעה לאמה שהיא הולכת להירשם לבית-הספר לשחקנים בתיאטרון הבימה, במקום לבית-הספר לאחיות.